

ת"ד 11670/05/20 - נור ג'בר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 11670-05-20 מדינת ישראל נ' ג'בר
תיק חיצוני: 79144/2020

כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי	בפני
נור ג'בר	מבקשת
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת בתאריך 20.12.2020.

נגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של אי ציות לאור אדום המופיע ברמזור בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"), התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) ותקנה 64(ד) לתקנות התעבורה ונהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 בתאריך 24.2.2019.

הדין בעניינה של הנאשמת נקבע לתאריך 12.10.2020, אולם נוכח הארכת פגרת בית המשפט נדחה לתאריך 20.12.2020.

ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזרו עליה פסילה למשך 3 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקשת

המבקשת טענה כי לא קיבלה את ההזמנה לדיון וכי מאישור המסירה עולה כי דבר הדואר לא נמסר לה וכי איש לא נמצא בכתובת זו. לטענתה, הדוור אשר חתום על אישור המסירה לא הגיע לכתובתה שכן אביה המתגורר עמה והיה מצוי בביתה של המבקשת 24 שעות ביממה בשל ניתוח שעבר טען כי איש לא הגיע למען על מנת למסור דבר דואר למבקשת.

לטענת המבקשת, מיד לאחר שנודע לה אודות פסק הדין שניתן בהיעדרה פנתה לייצוג משפטי לשם הגשת הבקשה הנוכחית.

המבקשת כפרה במיוחס לה וטענה כי בניגוד לאמור בכתב האישום, היא אינה אשמה בתאונת הדרכים שהתרחשה וכי

באמתחתה טענות הגנה בעלות סיכויים טובים אשר מהווים פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה.

המבקשת הוסיפה וטענה כי העונש שהושת עליה הינו חמור ומהווה פגיעה קשה בה.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בהתאם לאישור המסירה עולה כי לאחר מספר ניסיונות לאיתור אדם במענה של המבקש, דבר הדואר הודבק.

לטענת המשיבה, טענות המבקשת באשר לנוכחות אביה בביתה באותם הזמנים הינן טענות שנטענו בעלמא ללא ביסוס מינימלי באמצעות תצהיר מטעם האב. לטענתה, ממילא לטענה זו אין כל משקל, זאת מאחר שהדוור הגיע למען ולא נענה.

אשר לכפירת המבקשת במיוחס לה טענה המשיבה כי מדובר בטענות כלליות שאין לקבלן.

המשיבה הוסיפה כי על המבקשת הושתה פסילת המינימום הקבועה בחוק כך שהעונש שהושת עליה הינו במסגרת מדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

בעפ"ת 3630-01-20 **פואקה (עציר) נ' מדינת ישראל** מיום 2.2.2020 נקבע כי העבירות "הקלות" בהתאם לסעיף 240 לחסד"פ הן, בין היתר, עבירות המנויות בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.

בסעיף 1 לפקודה מוגדרות עבירות תעבורה כעבירות המנויות בפקודה ובתקנות, לרבות חוקי העזר שהותקנו לפיה.

במקרה שבפניי הורשעה המבקשת בעבירות לפי התקנות שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש ומשכך יש לראות בהן "עבירות קלות" המאפשרות לדון את המבקשת בהיעדרה ולהרשיעה, זאת בהתאם להוראות סעיף 240 לחסד"פ.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טענה כי לא קיבלה את ההזמנה לדין לידיה.

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין שנקבע לתאריך 20.12.2020 נשלחה לכתובתה של המבקשת באמצעות מזכירות בית המשפט וחזרה בציון הסיבה "לאחר ביקור שלישי-הודבק".

משכך אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקשת כדין.

טענת המבקשת לפיה אביה שהה בביתה 24 שעות ולטענתו לא הגיע איש למסור לה דבר דואר נטענה בעלמא ללא ביסוס בראיות או אסמכתאות, לרבות תצהיר מטעם האב.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקשת כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם הייתה המבקשת מעלה טענות של ממש להגנתה מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)).

כפירתה של המבקשת באחריות לתאונה הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה במסמכים או בראיות.

על המבקשת הושתה פסילת המינימום ועל כן אין מדובר חמורה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר תשפ"א, 03 מרץ 2021, בהעדר
הצדדים.